

Седам песама – Сениша Мозетић

ЈЕДРЕЊАК

Поклањам
ти

катарке неба,
што
пијаним морем
плови

пркосно
не,, јер кажу, треба

јутро, меко,
кад
расцветалих
поља
свака боја је моја

ил
изненада се,
залуталих лугова
сетим

и помислим
да ме
неко воли, па летим.

ПОЛЕТИ

Не,
не дај им,
остани свој

немој да
будеш
погрешан број

твоја је
травка,
само твој камен

не дај им
ништа,
остани стамен

само твој
облак
и твоја машта

твоја је
обала
што бури прашта

са лептиром
лети,
загрли боје

јер они што
љубе,
никад не броје.

ВАСИОНЕ

Док
буде нас
бродови

што,
пут далеке
пучине,
таласима трубе

помислимо,
само
смо
кап вечности

иста,
драга илузија

звездана тишина

у којој се,
незнани
они

загрљени,
љубе.

АКВАРЕЛ

Сећање на
једну
кишу
и корак девојке
који је желео да се
љуби...

док буди ме
илузија
да
ћемо
разумети
игру
воде и светлости

неколико
управо
одлетелих птица
кришом је
на
небу
нацртало твој осмех...

ОДЛУТАЛЕ МИСЛИ

Још
увек нас има

љубимо

наш
чудни,
непокорни свет...

киша,
бели, окупани
цвет

тај
малени пуж ...

не,
ми ипак
нисмо будни

док славимо

у очима
сјај

и њен
тамно црвени
руж...

ЛАГУНА

Још
један,

погрешан
дан

а
онда,
гле,
осмех њен

и једини
стих,
обојен,
тих

поклоњен
брбљивој
птици,
киши

тишинама.

ТВОЈА

Још увек
трагам
за
песмом
о црвеном јутру

обалама
мора далеких

сновима
у
погледу
јединог дечака

и цвету
у
коси,
девојке,
корака меких.

О ПЕСНИКУ

Синиша Мозетић рођен је 14. фебруара 1955. године, у Шапцу, где је завршио основну школу и гимназију. Дипломирао је на смеру Нумеричка математика са кибернетиком, Природно–математичког факултета у Београду. Радни век провео је у Шабачкој гимназији као професор математике.

Објавио је: Научите судоку (2008), Може ли једно питање, професоре? (2018), У потрази за песмом (2019), И даље у потрази за песмом (2021).

Живи у Шапцу.